

[Peter Nielsen.]

grænse endnu højere op, og hvis vareafgiften fortsat skal stige, kan vi ikke nøjes med de 7 000 kr., vi har sat os som foreløbigt mål, så vil det givet blive nødvendigt før eller senere at hæve bundgrænsen for kommuneskatten. Mange kommuner evner vel næppe at hæve grænsen, men så må der ske en udligning mellem kommunerne, så at man ikke fremtidig hæger for stærkt om de såkaldte skattely.

Skatten på merindkomst, den såkaldte marginalskat, er også for høj i forhold til skatten af mere konstante indtægter. Det skyldes selvfølgelig, at man ikke har tilsvarende fradrag for en sådan merindkomst. Vi sætter nu proportionalgrænsen op til 20 000 kr. for forsørgere, d. v. s. faktiske indtægter på henved 30 000 kr. Merindkomster under denne grænse vil derfor fremtidig blot blive beskattet med 21 pct. til staten. Samtidig skulle så det såkaldte merindkomstfradrag forsvinde. Det har altid været en besynderlig lap på vort skattesystem, men vel en nødvendig lap; men nu foreslås altså proportionalgrænsen hævet så stærkt, at nødvendigheden af denne lap skulle være aftaget.

Der er dog fremsat den tanke, at man muligvis kunne aftrappe denne ordning over nogle år, og man kunne så have en tøjskat i såvel engros- som detaileddet for at opveje, hvad dette fradrag fortsat vil koste. I mit parti vil vi gå fordomsfrit til udvalgsbehandlingen, men her er vi betænkelige — det være sagt uden at stikke elefantfoden frem — for tøjskatten rammer jo særlig folk med børn, og skal vi beholde denne skat i engrosleddet og så have omsen ovenpå, kan det virke noget skævt. Selvfølgelig kommer man til at svare omsætningssskat af alle andre i forvejen afgiftspligtige varer, ja, endog oms af vareafgifterne, men det er meget kedeligt, hvis det skal gå ud over beklædningen. Om der kan findes en afvejning ved en aftrapning, er ikke nemt at afgøre i øjeblikket, men skal det vare for længe, inden vi får tøjskatten væk, bliver det påkrævet at se på børnetilskuddenes yderligere forhøjelse. Og skal vi bibeholde merindkomstfradraget, samtidig med at vi forhøjer proportionalgrænsen, får mange, selv folk med ret gode indtægter, både i pose og i sæk, og når vi står over for

en så alvorlig beslutning, som en almindelig omsætningsafgift er, virker det måske lidt besynderligt.

Der har været mange betænkeligheder og er det fortsat inden for mit parti ved de relativt store skattelettelser for dem, vi kan kalde de bedre mellemindtægter, selv om vi erkender, at de i forvejen har været forholdsvis højt beskattet, men næsten alle vil vel i år have merindtægter, og at lette mere deroppe skulle foreløbig være unødvendigt. Så måtte vi hellere se på bundgrænsen. Jeg anerkender, at der er et problem med den relativt høje marginalskat, men det gælder navnlig den skatteyder, som et enkelt år har haft en usædvanlig stor indtægt for så det følgende år at falde tilbage til sin mere normale indtægt. For de fleste skatteydere med mellemindkomster gælder det dog, at der er tale om en mere eller mindre langsomt fremadskridende proces, men som regel altid fremadskridende, og her vil man ikke mærke marginalskatten så tungt, idet skatteevnen stadig er stigende.

Det er anført, at man ikke sådan kan være bekendt lige pludselig at fjerne merindkomstfradraget; det skulle være ligesom at give udskrivningsloven tilbagevirkende kraft. Det har den imidlertid altid haft, idet indtægten er tjent, længe før det fastsættes, efter hvilken skala den skal beskattes. Men mange har altså ment, at reglen fortsat skal gælde, og derfor ladet være med at gardere sig mod den høje marginalskat ved f. eks. at undlade at forudbetale skat. Den form er som tidligere anført mere end en engangsglæde, og det må erindres, at faren for at ryge op på de høje procenter med toppen af sin indtægt formindskes for mange betydeligt ved proportionalgrænsens forhøjelse. Men hele dette spørgsmål med merindkomstfradraget må der jo forhandles om.

Sambeskatningsproblemet løses nu for størstedelen af skatteyderne. Man skal vel op på en samlet bruttoindtægt på over 30 000 kr., før der bliver tale om den såkaldte bryllupsskat. Tager man f. eks. et par, der har henholdsvis 14 000 kr. og 8 000 kr. i skattepligtig indtægt — realindkomsten er altså væsentlig højere — vil de som ugifte efter det nye forslag komme til at betale henholdsvis 2 160 kr. og 720 kr. i skat. Sambeskattes de, bliver